

[Melchior]

visse tilfælde bør føre til særfordele. Jeg forstår da også, at kulturministeren absolut er inde på den linje, og der skal ikke af det, der hidtil er blevet sagt, skabes nogen tvivl om kulturministerens gode vilje, som han både har brugt ord og også gerning på. Det er ikke det, det drejer sig om, og det drejer sig heller ikke om kroner og øre, men det drejer sig om, at denne sag har været så længe undervejs, og at vi nok skal vente mere end de 3 år, hr. Jes Schmidt omtalte, før den kan blive ordnet. Derfor synes jeg bare, at vi en gang imellem ligesom skulle gå ud over formalismen og gøre det, vi alle sammen er enige om ville være rimeligt at gøre. Og sammenligningen mellem et tysk centralbibliotek og andre specialbiblioteker, der falder uden for den nuværende lovgivning, er efter min mening ikke rimelig og svarer heller ikke helt til det, ministeren sagde her i sidste omgang, hvor han på ny viste sin absolut positive indstilling. Denne sag vil altså ikke drage præcedens efter sig, for vi har kun dette ene nationale mindretal, og det vil klæde os, uanset hvad der gøres syd for grænsen, virkelig at bekende kulør i denne sag.

Jes Schmidt (CD):

Det er kun to bemærkninger til den højtærede minister og til hr. Poulsen.

Jeg må afvise, at det tyske biblioteksvæsen falder ind under gruppen af specialbiblioteker. Vi har tuberkulosebiblioteket, vi har søfartsbiblioteket osv. Det var i 1974 inde i debatten, da vi havde et lovforslag, dengang nr. 92, til behandling, og hvor vi i kulturudvalget i samråd med den daværende kulturminister, fru Nathalie Lind, kom til en flertalsbeslutning i kulturudvalget om, at det tyske mindretals biblioteksvæsen burde optages i loven. Men så gik det jo, som det gik; vi fik valg, og vi fik en ny kulturminister.

Nu vil jeg ikke belære den højtærede minister, men jeg må dog lige sige, at hans fremstilling af forholdene i Bonn, Kiel og Sønderjyllands amt er da vist lidt skæv. Kulturministeren ved – ja, det er jeg sikker på at han ved – at kultur- og skolevæsen er landenes opgave i forbundsrepublikken Tyskland, og de lovgiver også på dette område. Det gør et amt ikke i Danmark, det kan det ikke. Og så findes der jo, når man søger efter et modstykke til Sønderjyllands amt, amter også i

Sydslesvig, som absolut deltager i biblioteksvæsenets fremme, men forskellen er jo, at vi har ingen bibliotekslov syd for grænsen, lige så lidt som vi har en friskolelov syd for grænsen.

En kort bemærkning til de stadig venlige bemærkninger, som min kollega fra Sønderjylland, i al fald før, er kommet med. Hr. Poulsen må tage ad notam, at jeg ikke er ude på at opnå særrettigheder for det tyske mindretal. Han sagde, at mindretallet skal ikke favoriseres. Nej, mindretallet skal absolut ikke favoriseres, men det er på høje tid, efter 13 år, at det opnår en nogenlunde rimelig ligeberettigelse over for en lov, som gælder for alle landets andre borgere.

Til slut vil jeg gerne – for det har jeg glemt – takke hr. Honoré for de meget venlige ord og de positive udtalelser, han kom med.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Det, man var enig om i kulturudvalget i 1974, og som man var enig med min forgænger, fru Nathalie Lind, om, var, at det tyske mindretals bibliotek ikke fortsat skulle være et specialbibliotek, men skulle bringes ind under den almindelige bibliotekslovgivning. Man erkendte altså, at det var det dengang, men at tingenes tilstand skulle ændres. Den mening har jeg også, og det sker, når biblioteksloven skal til revision næste gang; det har den ikke været siden 1974.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af: